

Un poeta «metafísicament físic»

'L'ÚNICA CERTESA... PRIMER SIMPOSI
MÀRIUS SAMPERE'

Autor: D. Sam Abrams i Joan-Elies Adell.
Editorial: Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet/
Publicacions de l'Abadia de Montserrat.
Pàgines: 232. Preu: 20 euros.

✽ JORDI LLAVINA

He fet servir, per titular l'article, una expressió de Carles Camps Mundó, un dels participants en el Primer Simposi Màrius Sempere, que es va celebrar a Santa Coloma de Gramenet els dies 3 i 4 d'octubre de l'any passat. «Sempere és un poeta metafísicament físic. No teològic». Aquest llibre recull divuit lectures del poeta, de la més acadèmica a la més reivindicativa. A més, obre el foc una esplèndida conferència de Pere Ballart sobre la poètica de l'autor de *Les imminències* («Sobre la 'pura follia' lírica de Màrius Sempere»), en què, entre altres observacions d'interès, en destacaria una: la manera de construir el poema que té Sempere. Poema, el d'ell, que —escriu Ballart— «ja neix a dalt de tot, instal·lat en la categoria, en la declaració (literal o figurada, però força explícita) d'un tema d'abast immediatament col·lectiu, existencial, que més endavant pot tenir alguna o diverses concrecions particulars».

La recepció d'aquest enorme poeta ha corregut una sort diversa. Vicenç

Llorca és el primer a reivindicar-lo d'una manera clara, amb el volum *Màrius Sempere. Assaig de revisió del realisme històric* (1989). Alex

● Adell indaga en la part metapoètica de l'obra i Jou analitza el component còsmic en els seus versos

Susanna es converteix en l'editor que, a mitjan anys vuitanta, el recupera. D. Sam Abrams ha estat, els últims quinze anys, el seu crític-avalador més rellevant. Però el fet és que la poesia de Sempere ha patit èpoques d'«exili interior», per utilitzar un eufemisme (es tracta de l'obra d'un franc tirador: la idea és de Josep Maria Ripoll). Els premis que ha anat rebent els darrers anys, el premi internacional de poesia instituït amb el seu nom per l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet ara fa quatre anys, el primer simposi dedicat a la seva obra i, ara mateix, aquest volum imprescindible amb l'aportació crítica d'assagistes i poetes, em sembla que comencen a fer justícia a la producció —original i tan consistent— d'un dels nostres poetes actuals més importants, si no el que més.

D. Sam Abrams es refereix al vitalisme de Sempere i a la seva obra assagística. Laura Borràs defineix la seva poesia com a «no prevista» i aprofundeix en la tristesa de base dels seus versos. Lluís Solà al·ludeix a l'intent de fer aparèixer la realitat en una obra. Joan-Elies Adell indaga en la part metapoètica de l'obra del barceloní o David Jou analitza el component còsmic en els seus versos. «Mai no he buscat la transcendència: és ella qui em truca a la porta», va escriure el poeta homenatjat. Ara penso en el magnífic *La taula i les estrelles*, el llibre de l'autor que jo més estimo: «Acosta't a mi, / al lloc on l'amor cau tan baix / que tots dos hi cabem, tots dos i el drap / xop de serpents i estrelles microscòpiques». Sempere és molt bo, i aquest llibre testimonia això que dic.